

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 10457-09-16 מיכל ניס ואח' נ' שמשון באום ואח'

לפני כבוד השופט יאיר דלוגין

התובעים:

1. מיכל ניס
 2. לורנט ניס
- ע"י ב"כ עו"ד לאה בראון

נגד

הנתבעים:

1. שמשון באום
2. קבוצת טלשיר בע"מ
- ע"י ב"כ עו"ד רוני גמליאל
3. ברכה זיגמן
4. ד"ר גיא הרמולין
5. גרי הוכוולד
6. משה משעל
- ע"י ב"כ עו"ד אייל לוטטי ועו"ד ישראל שמעוני
8. פישר בכר חן וול אוריון ושו"ת עורכי דין
- ע"י ב"כ עו"ד יעל רימר, עו"ד תמר תורג'מן-קדם ועו"ד שיר סחייק

חקיקה שאוזכרה:

[תקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984: סע' 44, 45, 519](#)

[תקנות לביצוע אמנת האג \(הפרוצדורה האזרחית\), תשי"ד-1954](#)

[תקנות לביצוע אמנת האג 1954 \(סדר-הדין האזרחי\), תשכ"ט-1968: סע' 28](#)

החלטה

תלויות ועומדות כרגע לפניי שבע בקשות: שלוש בקשות לסילוק התביעה על הסף (מטעם הנתבעים 1-2, הנתבעים 3-6 ומטעם הנתבעת 8); שתי בקשות להורות על הפקדת ערובה (מטעם הנתבעים 1-2 ומטעם הנתבעים 3-6); וכן שתי בקשות לגילוי ועיון במסמכים ומענה על שאלונים מטעם הנתבעים ומטעם הנתבעת 8.

רקע

1. עסקינן בתביעה כספית על סך 1,019,195 ₪. במהלך חודש אוגוסט 2005, הצטרפו התובעים לקבוצת רכישה בפרויקט "גן הפקאן" ורכשו זכות לדירת מיני פנטהאוז, בת 5 חדרים, הכוללת מרפסת שמש תלויה (להלן: "הדירה").
2. היחסים המשפטיים בין המארגנים והמשתתפים בקבוצה הוסדרו במערכת הסכמית אשר כללה שלושה הסכמים עיקריים: הסכם השיתוף, הסכם המארגן והסכם עוה"ד. הסכם השיתוף הסדיר את היחסים שבין חברי הקבוצה, הסכם המארגן הסדיר את היחסים שבין הנתבע 1 (מארגן קבוצת הרכישה) לבין חברי הקבוצה ואילו הסכם עוה"ד, הסמיך את עוה"ד לפעול בקשר עם הנושאים המשפטיים הקשורים בקבוצת הרכישה.
3. לטענת התובעים, במסגרת הסכם השיתוף, תומחרה הדירה בסכום ע"ס 1,584,000 ₪, מחיר היקר ב-400,000 ₪ ממחיר של דירה זהה באותה הקומה, ללא מרפסת שמש. כמו כן, שוויה של הדירה כגמורה הוערך על ידי חברת פז כלכלה הנדסה 1996 בע"מ (להלן: "פז הנדסה"), אשר ליוותה את הפרויקט, בסכום של 2,003,000 ₪. לטענתם של התובעים, הם בחרו לרכוש דירה עם מרפסת שמש וניאותו לשלם סכום גבוה יותר מאשר דירה רגילה וזאת בשל מרפסת השמש התלויה אשר אמורה הייתה לשמש אותם בכל ימות השנה ובחג הסוכות כמרפסת סוכה.
4. ברם, לטענת התובעים, רק בשלבים מתקדמים של הבניה, נודע להם כי מארגני קבוצת הרכישה (הנתבע 1 והחברה הייעודית שהקים לשם ניהול הפרויקט, הנתבעת 2), פעלו בעצה אחת עם חברי ועד הקבוצה (הנתבעים 3-6) ועוה"ד שליוו את הקבוצה (הנתבעת 8), על מנת לבטל את מרפסת השמש התלויה על דרך של הכנסתה למסגרת קו הבניין וזאת מבלי לפנות לתובעים ולקבל את הסכמתם לביטולה של המרפסת.
5. מרפסת השמש קורתה ברצפה של הדירה הממוקמת בקומה מעליה (אשר שטחה הוגדל עקב כך) והוקפה בקירות משני צדיה. מנגד, הוספה מרפסת אחרת לדירת התובעים, לשם קיום מצוות סוכה וזאת לפי בקשתם. לתובעים נודע כי בכוונת הנתבע 1 וחברי ועד הקבוצה, לתת הוראות לפז כלכלה, לשום את תשלומי האיזון בעקבות השינויים הנ"ל, בהתבסס אך ורק על מרכיב עלויות הבניה, ובכך להגדיל את התשלומים שעל התובעים לשלם, בעוד אשר לדעת התובעים, בנסיבות, שבהן בוטלה מרפסת השמש, ערך דירתם לא רק שלא עלה, אלא שאף ירד במאות אלפי שקלים.
6. פניות התובעים אל חברי הועד והנתבע 1, כדי למנוע את ביצוע השומה בדרך הנזכרת לעיל, לא נענו. בעקבות כך פנו התובעים ללשכת עורכי הדין למינוי בורר לפי סעיף הבוררות שבהסכם השיתוף. בשלב זה ובטרם מונה הבורר, גילו התובעים כי הנתבע 1 וחברי הועד נתנו הוראה לפז כלכלה לבצע את השומה על בסיס עלויות הבניה בלבד. בעקבות כך הגישו

התובעים בחודש יוני 2013, תובענה כנגד חברי הקבוצה, חברי הועד ופז כלכלה, לקבלת צו מניעה שימנע זאת. במסגרת הליך זה, הצדדים הסכימו לפתור את הסכסוך בבוררות.

7. ביום 30.7.13 ניתנה החלטה על ידי הבורר שלפיה: "1. ביום 29.7.13 התנהל בפני דיון בוררות בקשר לתשלומי איזון שמקורם בטענות התובעים לירידת ערך של דירתם באשמת הנתבעים, ללא קשר לתשלומי איזון. 2. במהלך הדיון השמיעו הצדדים את טענותיהם בפני. 3. כפי שצינתי בפני הצדדים במהלך הדיון, אני סבור כי תביעת התובעים הינה תביעה נזיקית שצריך להגיש לגביה תביעה נפרדת, ולאפשר הליך מסודר של ניהול תביעה בהתאם לדיון. 4. הוחלט לקבל את עמדת הבורר לפיה תשלומי האיזון יושלמו ע"י חברת פז כלכלה בע"מ, אשר עשתה כבר את מרבית עבודת השמאות במגרש זה, והתובעים יהיו רשאים להגיש תביעות נזיקין על ירידת ערך דירתם או כל תביעה נזיקית אחרת כפי שימצאו לנכון. 5. לאור האמור לעיל, אני ממנה את חברת פז כלכלה בע"מ להשלמת את עבודות עדכון טבלת האיזון של מגרש 13 בגן הפקאן".

8. בהמשך, חויבו התובעים להוסיף סכום של 114,000 ₪ וזאת בשל שומת פז כלכלה, אשר ניתנה בעניין זה ואשר אמנם התייחסה רק להפרש הנובע מעלויות הבניה.

9. במהלך חודש פברואר 2014, מכרו התובעים את דירתם תמורת סכום כספי ע"ס 1,625,000 ₪, סכום הנמוך בכ-400,000 ₪ משומתה של פז כלכלה ביחס לדירה כגמורה, כאמור לעיל.

10. בחודש ספטמבר 16' הגישו התובעים את התביעה דנא. לטענתם, נגרמו להם נזקים רבים ובהם תשלומים גבוהים עבור דירה "מיוחדת", בעלת מרפסת תלויה, שהפכה לדירה "פגומה" ובהם הפסד כספי שנגרם בשל מכירת הדירה בהפסד ע"ס 375,000 ₪ אשר בצירוף ה"ה וריבית מגיע לסך של 384,715 ₪; הוצאות נלוות לרכישת דירה חלופית הכוללות מס רכישה ע"ס 160,240 ₪, שכ"ט עו"ד (בשיעור של 1.5% בתוספת מע"מ) ע"ס 35,153 ₪; הפסד במכירה ע"ס 77,542 ₪ (נכון למועד הגשת התביעה); תשלומים ששילמו לבנק לאומי למשכנתאות שליווה את הפרויקט ע"ס 111,545 ₪ (נכון למועד הגשת התביעה); ופיצוי בגין עוגמת נפש ע"ס 250,000 ₪. כל הסכומים הנ"ל לשיטתם של התובעים עולים כדי 1,091,195 ₪ (סכום התביעה, כאמור).

11. בהמשך לכך, ביום 6.9.16 הוגשה התביעה דנא. הנתבעים הגישו כתבי הגנה ובמסגרתם הכחישו את טענות התובעים וטענו טענות הגנה שונות. כמו כן, בכל כתבי ההגנה שהוגשו, טענו הנתבעים טענות מקדמיות בדבר סילוק התביעה על הסף ובהמשך הוגשו גם בקשות ייעודיות בנושא. אדון עתה בבקשות הללו.

בקשת הנתבעים 1-2 לסילוק על הסף

12. כאמור, ביום 1.11.16 הגישו הנתבעים 1-2 בקשה לדחיית התביעה על הסף. במסגרת הבקשה, טענו הנתבעים 1-2 כי יש לדחות את התביעה על הסף מחמת מעשה בית דין מסוג "השתק עילה", שכן בחודש מאי 2014, הגישו התובעים תביעה קודמת, בדמות המרצת פתיחה (ה"פ 14-05-27192) ובמסגרתה עתרו לקבלת צו-עשה אשר יורה לנתבע 1 להעביר סכום כספי ע"ס 94,000 ₪ לחשבון הבנק של הפרויקט, וזאת בקשר עם הנחת מארגן בפרויקט ע"ס של 94,000 ₪, אשר הנתבע 1 התחייב, לכאורה, להעניק להם.

13. לטענתם של הנתבעים 1-2 (המבקשים בבקשה דנן), עילת התביעה בתובענה הקודמת ובתביעה דנן אחת היא, שכן שתי התביעות מבוססות על אותה מערכת הסכמית ועובדתית וכי העילה נוגעת להתחייבויותיהם של הנתבעים 1-2 כלפי התובעים במסגרת הפרויקט, בין אם על דרך של מתן הנחת מארגן ובין אם על דרך של התאמה לתכניות הראשוניות וכיוצ"ב.

14. זה המקום לציין כי התובענה הקודמת הסתיימה בהסכם פשרה בין צדדים אשר קיבל תוקף של פסק דין ביום 3.5.15 ובמסגרתו סוכם כי הנתבע 1 או תלשיר (הנתבעת 2), יישאו בעלות הנחת המארגן ויפקידו סכום ע"ס 94,000 ₪ בנאמנות וזאת בתמורה לסילוק סופי ומוחלט של התובענה.

15. כאמור, הנתבעים 1-2 סבורים כי התובעים מנועים מלתבוע אותם שוב וזאת בשל קיומו של מעשה בית דין מסוג "השתק עילה" ומשום שהתובעים לא הגישו במסגרת התביעה הקודמת בקשה לפיצול סעדים.

16. עוד טענו הנתבעים 1-2, כי כבר במסגרת התביעה הקודמת, ציינו התובעים בסעיף 31.3 להמרצת הפתיחה כי: "למבקשים טענות קשות כנגד התנהלותו של המשיב בניהול הפרויקט, התנהלות שגרמה למבקשים נזקים כבדים ביותר, ברם הן אינן קשורות לתובענה זו...". וכי היה על התובעים לכרוך את כל טענותיהם בקשר עם הפרויקט בתביעה הקודמת, שכן כבר במועד הגשתה, ידעו התובעים על אודות הנזקים, לכאורה, שנגרמו להם ואשר נתבעים במסגרת ההליך דנן.

17. עוד טענו הנתבעים 1-2 כי כארבעה חודשים לפני מועד הגשת התביעה הקודמת, שלחו להם התובעים מכתב התראה בטרם נקיטה בהליכים משפטיים וכן טיוטת כתב תביעה, השונה בשינויים קלים בלבד מכתב התביעה שהוגש בתביעה דנן, ומכך ניתן ללמוד כי הנזקים הנטענים התגבשו עוד קודם להגשת התובענה הראשונה וניתן היה לכלול אותם במסגרתה.

18. בתגובה לכך, טוענים התובעים (הם המשיבים בבקשה דנא), כי העילות בשתי התובענות הן עילות נפרדות ומשכך לא היה צורך בהגשת בקשה לפיצול סעדים. לשיטתם של התובעים, קיימות מספר אינדיקציות לשונותן של העילות: בתביעה הקודמת התבקש סעד הצהרתי

בעוד שהתביעה דנא היא תביעה לסעד כספי; התביעה הקודמת הוגשה רק כנגד הנתבע 1 ואילו התביעה דנן הוגשה גם נגד הנתבעת 2 ונתבעים אחרים; התביעה הקודמת התבססה על התחייבות טרום-חוזית שנעשתה בעל פה בעוד שהתביעה הנוכחית מבוססת על הפרת התחייבויותיהם של הנתבעים לאחר ההתקשרות במערכת החוזית שנעשו בכתב.

19. בתשובה לתגובה, חוזרים הנתבעים 1-2 על טענותיהם ומוסיפים כי התובעים בעצמם מודים במסגרת תגובתם כי הנחת המארגן הובטחה להם במסגרת המערכת ההסכמית ועל כן מדובר באותה זכות שנפגעה והיא הזכות לקבל דירה מסוימת במחיר מסוים ומשכך מדובר באותו עילת תביעה. בנוסף, טוענים הם לעניין טענת התובעים לפיה מדובר בסעדים שונים, היות ובתביעה הראשונה התבקש סעד הצהרתי, ואילו בתביעה דנן התבקש סעד כספי, כי בית המשפט המחוזי קבע (במסגרת בקשת רשות ערעור על החלטה בבקשה למתן סעד זמני) כי המרצת הפתיחה איננה אלא תביעה כספית גרידא ולא תביעה לצו-עשה.

20. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, נחה דעתי כי דין הבקשה להתקבל. [סעיפים 44-45 לתקנות סדר הדין האזרחי](#), תשמ"ד – 1984 (להלן: "תקנות סדר הדין האזרחי") קובעים כדלקמן:

44. (א) תובענה תכיל את מלוא הסעד שהתובע זכאי לו בשל עילת התובענה; אך רשאי תובע לוותר על חלק מהסעד כדי להביא את התובענה בתחום שיפוטו של בית המשפט.

(ב) תובע שלא כלל בתובענה חלק מהסעד או ויתר עליו, לא יגיש אחרי כן תובענה בשל חלק זה.

45. מי שזכאי לסעדים אחדים בשל עילה אחת, רשאי לתבוע את כולם או מקצתם; אך אם לא תבע את כולם, לא יתבע אחרי כל סעד שלא תבעו, אלא אם כן הרשה לו בית המשפט שלא לתבעו.

21. הנה כי כן, על תביעה לכלול את כל הסעדים המבוקשים בשל עילת תביעה אחת וכן את מלוא הסעד.

22. עתה נשאלת השאלה, האם העילות שנתבעו במסגרת התובענה הקודמת ובמסגרת התובענה הנוכחית הן עילות שונות או שמא מדובר באותה עילה. אם מדובר באותה עילה, היה על התובעים לכלול באותה תביעה קודמת את מלוא הסעד הכספי, ומשלא עשו כן ותבעו רק את הנחת המארגן, הרי שלא ניתן לתבוע עתה את שאר הנזק. הוא הדין אם נראה בסעדים כשונים (צו עשה מול סעד כספי) וזאת משעה שלא התבקש היתר לפיצול סעדים. על מנת לענות על שאלה זו, עלינו לבחון כיצד יש להגדיר את המונח "עילה" לצורך המבחן של פיצול סעדים.

23. בספרו "סוגיות בסדר דין אזרחי" (מהדורה שתיים-עשרה) מציין המלומד א' גורן בעמ' 335 כי "לעניין המושג 'עילת תובענה' שבתקנה 45 המבחן הקובע הינו: כל אשר בלשון בני אדם נחשב לסיבה הדומיננטית של התביעה שהוגשה. מלכתחילה הוגדר המונח "עילה" לצרכי תקנה זו בצמצום, יחסית לפסיקה המאוחרת יותר. בפסיקה החדשה יותר ניתנה הגדרה רחבה יותר למונח זה לעניין תקנה 45. הגדרת המונח "עילה" היא רחבה וחורגת מעבר למשמעות הרגילה, כשהשיקול הקובע הוא שלא מן הדין להטריד את הנתבע בתביעות רבות בשל אותו מעשה. לבחינת זהות העילות 'אין צורך שתהיה חפיפה מוחלטת בין העניינים הנדונים בשתי התביעות, כל עוד השאלה המהותית בשתיים זהה, על מנת שתקבע זהות העילות'. מבחן 'עילה' לצרכי התקנה הוא מבחן מרחיב, לאמור, העילה נחשבת לעילה זהה אם הסכסוך בשאלה המהותית הוא זהה" (ההדגשה בקו תחתון שלי – י.ד.).

24. דברים דומים מצויינים בספרו של המלומד מ' קשת "הזכויות הדיוניות וסדר הדין במשפט האזרחי הלכה ומעשה" (כרך א) (מהדורה חמש-עשרה) בעמ' 619: "... למושג 'עילת תביעה' בשיטת המשפט שלנו יש משמעויות שונות בהתאם להקשר ולעניין. כאשר בית המשפט משיב על השאלה מהי 'עילה', לעניין תקנה 44, יהיו השיקולים הפרקטיים נר לרגליו, שכן 'השיקולים אינם עיוניים-דוגמאטיים אלא מעשיים'. אין צורך בבקשת רשות פיצול, כאשר מדובר בעילות נפרדות, ודומה, כי ככל ש'עילה' תהא מושג בעל משמעות נרחבת יותר, כן יצטמצמו מספר ההליכים באותם עניינים בין אותם צדדים. משום כך 'הגדרת המונח 'עילה' כמכלול העובדות המשמשות יסוד לתביעה אינה מתאימה לתקנה [45] 46'. זאת, שכן לצורך תקנה 45 יש להתחשב לא רק במכלול העובדות המשמשות יסוד לתביעה, אלא גם בבסיס המשפטי שעליו מושתתת התביעה. לעניין תקנה זו חלה אפוא הגדרה רחבה ביותר: 'המבחן הוא עוד יותר רחב ופירושו הוא: כל אשר בלשון בני אדם נחשב לסיבה הדומיננטית של התביעה או התביעות שהוגשו'. השיקול הקובע לעניין זה הוא שלא מן הדין להטריד את הנתבע בתביעות רבות בשל אותו מעשה, ואין המדובר רק במעשה בודד, אלא אף בסדרת מעשים הקשורים זה בזה... מכלול עובדתי אחד המשתקף במספר עילות על פי דין ייחשב אפוא לעילה אחת ויחייב היתר לפיצול סעדים" (ההדגשה בקו תחתון שלי – י.ד.).

25. עוד מוסיף המלומד קשת ומציין בעמ' 621 כי: "מבחן זהות העילה יחול גם אם שתי התביעות שהוגשו בנפרד מבוססות על פרטים ועל מרכיבים זהים רק ביסודם. לימים צוין מבחן זה כ"מבחן העסקה" – כשאותה מסכת עובדתית מהווה תשתית משותפת לתביעות של בעל הדין, אין הכרח לחפיפה בין העובדות המקימות את הסעדים".

26. זאת ועוד, גם פרופ' נינה זלצמן התייחסה לסוגיה זו בספרה "מעשה בית דין בהליך האזרחי" בעמ' 56-73 וציינה כי: "כאמור סימני דרך בלבד מצאנו בפסיקת בית המשפט העליון. פסק דין מפורש הנוקט במבחן "העסקה" או הקורא להפעלתו לא מצאנו. יחד עם זאת, ניתן לטעון, כי כבר הבשילה הקרקע לצמיחתה של גישה מרחיבה כזו בשיטת המשפט הישראלי, לא רק משום התפתחותם של כללי סדר הדין האזרחי, המאפשרים לבעלי הדין למצות את כל המחלוקות הנובעות מאותו אירוע או מאותה עסקה תחת קורת גג דיונית אחת, אלא גם משום העמדה

העקרונית המסתמנת בבית המשפט העליון, להקפיד עם המתדיינים על מיצוי זכויותיהם בדרך יעילה ככל האפשר ולהימנע מתמרונים היוצרים עומס יתר דיוני שניתן למונעו".

27. ואכן, מסקירת פסיקת בתי המשפט, לרבות פסיקת בית המשפט העליון, בשאלה כיצד מגדירים עילה לצורך מבחן פיצול הסעדים, עולה כי: "אמת המבחן לשאלה אם קיימת זהות עילות בין שתי תובענות איננה בבחינה פרטנית של שני כתבי התביעה זה מול זה, אלא בבחינה רחבה יותר של השאלה האם מדובר בשתי התדיינויות באותו עניין עצמו, ומקום שהתובע יכול היה לרכז את כל העובדות ואת כל הטענות - ואלה שבתובענה החדשה בכלל זה - במסגרת ההתדיינות הראשונה, תחשבנה שתי התובענות כבעלות עילות זהות" (ראה [ע"א 1650/00 זיסר נ' משרד הבינוי והשיכון](#) (פורסם בנבו, 21.7.03); ראה גם [ע"א 8/83 גורדון נ' כפר מונאש](#) (פורסם בנבו, 13.2.85); [ע"א 823/08 אריה חזן נ' רשות המסים - פקיד שומה נתניה](#) (פורסם בנבו, 4.1.09); [ע"א 1445/11 אברהם מרטינז נ' איתן רילוב](#) (פורסם בנבו, 25.11.12)).

28. ומן הכלל אל הפרט: על פניו, דומה כי הן בהמרצת הפתיחה והן בתביעה דנן, גם אם יש שוני בחלק מן העובדות בכל הנוגע להפרת ההתחייבות, היינו, אי מתן הנחת מארגן מחד ושמירה על זכויות התובעים בקשר עם תכנית הדירה מאידך, הרי שמדובר באותה מסכת עובדתית ובאותם מסמכי התקשרות (ההסכמים הנוגעים לקבוצת הרכישה), אולם בכך לא די. נשאלת השאלה האם יכולים היו התובעים לרכז את כלל הטענות אשר נטענו בתביעה דנן במסגרת התביעה הראשונה, וככל שהתשובה לשאלה זו תהא בחיוב, הרי שמסקנתי תהיה כי מדובר באותה עילת תביעה.

29. מחומר הראיות המונח לפניי, לדידי אין אפילו מחלוקת כי התובעים יכולים היו להעלות את הטענות שנטענו במסגרת התביעה דנא עוד במסגרת המרצת הפתיחה. המרצת הפתיחה הוגשה ביום 25.5.14, כ-3 חודשים לאחר שהתובעים מכרו את דירתם. במילים אחרות, במועד הגשת המרצת הפתיחה, התובעים כבר ידעו על ירידת הערך, לכאורה, הנתבעת בתביעה שלפניי ויכולים (וגם צריכים) היו לכלול את טענותיהם בעניין זה במסגרת התביעה הראשונה, או לכל הפחות לבקש היתר לפיצול סעדים, אולם זאת לא עשו.

30. עוד ציין ב"כ הנתבעים כי, כאמור, ביום 28.1.14, שלחה אליו ב"כ התובעים את טיוטת כתב התביעה בהמרצת הפתיחה השונה בשינויים קלים בלבד מהתובענה בתיק דנא, דבר אשר יש בו כדי להעיד על כך שטענות התובעים אשר נטענו במסגרת התביעה שלפניי, יכולות היו להיכלל במסגרת המרצת הפתיחה. כמו כן, בסעיף 31.3 להמרצת הפתיחה, צוין כי "למבקשים טענות קשות כנגד התנהלותו של המשיב בניהול הפרויקט, התנהלות שגרמה למבקשים נזקים כבדים ביותר, ברם הן אינן קשורות לתובענה זו...". על כן, נראה כי התובעים בחרו באופן מודע שלא לתבוע את הסעדים האחרים במסגרת התובענה הראשונה, ואף לא הגישו, כאמור, בקשה לפיצול סעדים.

31. זאת ועוד, בדיון שהתקיים בפני ביום 23.5.17, שאלתי את ב"כ התובעים "למה לא הגשתם את התביעה הזאת שהייתה ידועה לכם קודם לכן, למשל בעת שהוגשה התביעה של אותו סכום בונים או הנחה?". לכך השיבה ב"כ התובעים: "התביעה הזאת הייתה אמורה להיות מוגשת, הייתה כמעט מוכנה והיא לא הוגשה משום שנוצר צורך דחוף. הם מכרו את הדירה. הם היו צריכים לקבל המועד אישור להעברת הזכויות. הקונים לא יכלו לקבל משכנתא. יכול היה להיווצר מצב קטסטרופלי של ביטול הסכם. נוצר מצב חרום שהיה לו פתרון שבצורת ה"פ. לה"פ היה צד אחד, מר שמשון באום. כל הטענות לא התקבלו. נקבע אמנם בהסכם פשרה אבל זה הסכם פשרה בוא נאמר כפי ובא גואל לציון ואפשר היה להשלים את מכירת הדירה. זה לא כוס הקפה שלהם בשביל לעשות תביעות וכשהרגישו בשלים, ניגשנו לתביעה הזאת" (פרוט' 23.5.17, עמ' 3, ש' 11-18).

32. אתייחס בקצרה גם ליתר טענות הצדדים: מבחינת סוג הסעד – מקובלת עלי קביעתו של בית המשפט המחוזי כי הגם שהתביעה הקודמת הוגשה כתביעה לצו עשה, הרי שמדובר היה מבחינה מהותית בתביעה לסעד כספי ואין נפקא מינה אם החיוב אמור היה להיות משולם ישירות לידיהם של התובעים או לידי צד שלישי באופן שיפחית את התחייבות התובעים כלפי אותו צד שלישי ובכל מקרה מדובר בסעד כספי הנועד לטובתם של התובעים ולטובתם בלבד. ואולם, גם אם נראה בסעד שהתבקש במסגרת המרצת הפתיחה בסעד לא כספי, התוצאה זהה, וזאת לנוכח [תקנה 45](#).

33. מבחינת זהות הצדדים – העובדה כי הנתבעת 2 לא הייתה צד להליך הקודם באופן רשמי, אין בה כדי לנתק את הקשר שבינה לבין התובעים, שכן הנתבעת 2 היא חברה המצויה בבעלותו הבלעדית של הנתבע 1 והוא מנהלה היחיד. יתרה מכך, גם בהסכם הפשרה שנכרת בין התובעים לבין הנתבע 1 במסגרת ההליך הקודם ושקיבל תוקף של פסק דין, נכללה הנתבעת 2, כדלקמן: "הצדדים מתכבדים להודיע לבית המשפט הנכבד כי בהתאם להמלצת בית המשפט הנכבד מיום 16.4.15 הגיעו להסכם פשרה בתיק זה, כדלקמן: 1. לסילוק סופי ומוחלט של התובענה ומבלי להודות בכל טענה ו/או עובדה, המשיב או טלשיר בע"מ, העבירו בנאמנות לחשבון הפיקדונות של משרד עוה"ד מנשה דורסט ושות' בבנק לאומי לישראל... סך של 94,000 ₪... (ההדגשה שלי – י.ד.).

34. במילים אחרות, טענתם של התובעים לפיה הנתבעת 2 לא הייתה צד להליך הקודם ומשכך מלמד הדבר כי מדובר בעילות תביעה שונות, אין בה ממש, משעה שהתובעים חתמו על הסכם הפשרה הכולל את הנתבעת 2, ועם כל הכבוד, התובעים אינם יכולים לאחוז במקל משני קצותיו ולחייב את הנתבעת 2 לשלם להם את הנחת המארגן מחד, ולטעון כי הנתבעת 2 לא הייתה צד להליכים הקודמים מאידך.

35. כמו כן, מקובלת עלי טענתם של הנתבעים 1-2 לפיה יש לראות בנתבעת 2 כחליפתו של הנתבע 1 לעניין שתיה תובענות וכי קיימת "קרבה משפטית" המבססת חליפות ביניהם לעניין חלותו של הכלל בדבר מעשה בית דין.

36. סוג ההתחייבות – כאמור, התובעים טוענים כי עילת התביעה בהמרצת הפתיחה מבוססת על התחייבות טרום חוזית שנעשתה בעל פה, בעוד שבתביעה דנא מדובר בהתחייבות בכתב שנעשתה בשלב שלאחר החתימה על המערכת ההסכמית. עם כל הכבוד, אין בידי כדי לקבל טענה זו. ראשית, מדובר במערכת הסכמית שכללה מספר הסכמים, כאמור, וההתחייבות למתן הנחה במחיר הדירה (הנחת המארגן), מטבעה, מהווה חלק מתנאי ההתקשרות בהסכם השיתוף והסכם המארגן שמכוחם תובעים התובעים גם במסגרת התביעה דנא; שנית, ההנחה קיבלה ביטוי בהסכם השיתוף משעה שהופחתה מן הסכום שאותו נדרשו התובעים לשלם. במילים אחרות, גם ההבטחה "בעל פה" קיבלה ביטוי בכתב בהסכם השיתוף, שהוא, כאמור, אותו ההסכם שמכוחו תבעו התובעים בשתי התובענות.

37. לאור כל המקובץ לעיל, נחה דעתי כי המרצת הפתיחה וכן התביעה דנא מבוססות על אותה עילת תביעה ומשעה שהתובעים ביכרו שלא לתבוע את מלוא הסעדים הנובעים מעילה זו, למרות שיכלו לעשות כן, ואף לא הגישו בקשה לפיצול סעדים, הרי שלפי עיקרון "מיצוי העילה", מתקיים בענייננו מעשה בית דין מסוג השתק עילה והתובעים מנועים מלתבוע בשנית את הנתבעים 1-2.

38. לאור התוצאה הנ"ל, ומשעה שהיה על הנתבעים 1-2 להתגונן בפני תביעה זו, לרבות הגשת כתב הגנה וכן בקשות שונות ובהן גם הבקשה לסילוק על הסף, ובהינתן סכום התביעה, ומנגד כי ההליך הסתיים כבר עתה, אני מחייב את התובעים לשלם לנתבעים 1-2 שכ"ט עו"ד ע"ס 20,000 ₪ (כולל).

בקשת הנתבעים 3-6 לסילוק על הסף

39. ביום 15.11.16 הגישו הנתבעים 3-6 בקשה לדחיית התביעה על הסף (בקשה מס' 5 במערכת נט המשפט). במסגרת הבקשה, טענו הנתבעים 3-6 כי יש לדחות את התביעה על הסף בשל היעדר עילה. לטענתם, אף אחד מן הנתבעים 3-6 לא התחייב בפני התובעים על תצורתה או שוויה של הדירה כגמורה ובוודאי שלא על הסכום שבו תימכר הדירה, ככל שתימכר, וממילא הערכות השווי של פז כלכלה אינן מחייבות את הנתבעים 3-6.

40. עוד טענו הנתבעים 3-6 כי במסגרת סעיף 8.1.19 להסכם השיתוף, חתמו התובעים על כתב שחרור וויתור על תביעות כנגד חברי הועד, ולפיו: "המשתתפים פוטרים ומשחררים בזאת את הועד וחבריו מכל אחריות לנזק מכל סוג שהוא שייגרם למי מהם, אם יגרם, עקב ו/או כתוצאה

מכל מעשה ו/או מחדל של הועד ו/או חבריו, למעט אם נעשו חלילה בזדון", וכי ממילא בכתב התביעה לא נטען כי חברי הועד פעלו בזדון.

41. עוד טוענים הנתבעים 3-6 כי יש לסלק את התביעה מחמת מעשה בית דין, שכן בחודש יוני 2013, הגישו התובעים נגדם ונגד פז כלכלה תביעה (ת.א. 13-06-59397), ובמסגרתה עתרו התובעים לערוך איזון של אחוזי ההשתתפות בטבלת ה"אפס" על ידי שמאי שימונה, ולטענתם של הנתבעים 3-6, עילת התביעה בהליך הקודם זהה לעילת התביעה בהליך שלפניי, שכן בשתי התביעות מעלים התובעים טענות בקשר עם השינויים שנעשו בתכניות הבניין, ובפרט קירוי המרפסת. יצוין כי התובענה הקודמת הועברה להליך הבוררות הנזכר לעיל.

42. עוד טענו הנתבעים 3-6 כי הוראות הסכם השיתוף קובעות כי במקרה של שינוי בין התכניות הראשוניות לבנוי בפועל, יבוצע איזון על ידי שמאי שימונה וכי שמאות זו תהיה סופית וללא זכות ערעור.

43. הנתבעים 3-6 הוסיפו וטענו כי תכניות הדירה המעודכנות הועברו לידיהם של התובעים עוד בטרם ניתן היתר בניה ואילו התובעים ביקשו כי תתווסף לדירתם מרפסת נוספת לשם קיום "מצוות סוכה" ומרפסת כזו אכן נוספה בפועל. כתוצאה מכך, גדל שטח דירתם של התובעים ונקבע על ידי פז כלכלה כי יהיה עליהם לשאת בתשלומי האיזון בסך של 114,000 ₪ כתוצאה מהגדלת חלקם היחסי בפרויקט. במילים אחרות, התוספת הכספית בסכום הנ"ל אשר תובעים התובעים מקורה בבקשת התובעים להוספת מרפסת בדירה לאחר שידעו מבעוד מועד כי לא תיבנה מרפסת שמש בדירתם.

44. בתגובה שהגישו התובעים, הכחישו התובעים את טענות הנתבעים 3-6 וטענו כי מדובר בטענות הגנה אשר אין בכוחן כדי לסלק את התביעה על הסף. לגבי הטענות בדבר מעשה בית דין, טענו התובעים כי הערכת השווי של פז כלכלה, איננה מהווה חלק מעילת התביעה כי אם ראיה או מדד להיקף הנזק ולכן טענת הנתבעים 3-6 בדבר היעדר עילה – אין בה ממש. עוד טענו התובעים כי טענות הנתבעים 3-6 בדבר מעשה בית דין דינן להידחות וזאת בשל פסק הבורר אשר קבע כי התובעים יהיו רשאים להגיש תביעות נזיקין על ירידת ערך דירתם או כל תביעה נזיקית אחרת כפי שימצאו לנכון. לשיטתם של התובעים, פסק הבורר מכשיר את הגשת התביעה דנא ולא ניתן לסלקה מחמת מעשה בית דין.

45. עוד טענו התובעים כי מלבד התניה בהסכם השיתוף העוסקת בפעולה בזדון של הועד, קיימות תניות אחרות אשר מכוחן תובעים התובעים, כדוגמת סעיף 8.1.8 להסכם השיתוף הקובע כי: "כל אחד מהמשתתפים מוותר בזאת מראש על כל ענה, דרישה ו/או תביעה כנגד מי מחברי הועד ובלבד שהועד ו/או מי מחבריו פעלו במסגרת סמכויותיו ותפקידיו של הועד לפי הסכם זה, והמעשה ו/או הפעולה נעשו בתום לב ושלא מתוך שיקולים אישיים ו/או זרים ו/או פסולים

ו/או בלתי חוקיים". לטענת התובעים, התניות הנ"ל מעלות שאלות הראויות לדיון והכרעה על ידי בית המשפט ומשכך אין לסלק את התביעה.

46. יצוין כי בדיון שנערך בפניי ביום 23.5.17, הפנתה ב"כ התובעים גם לסעיף 10.11 להסכם השיתוף אשר במסגרתו נקבע כי: "מבלי לגרוע מהתחייבות המשתתפים ומכל האמור בכל מקום אחר בהסכם זה, כל אחד מהמשתתפים מסמיך בזה באופן סופי, מלא, מוחלט ובלתי חוזר את הועד לפעול למען המשתתפים לפי שיקול דעתו של הועד, ובהתאם ל הוראות הסכם זה ו/או ההסכם עם הבנק המלווה ו/או בהתאם לכל ההסכמים האחרים הנובעים מהסכם זה. כל אחד מיחיד המשתתפים מוותר בזאת מראש על כל טענה, דרישה ותביעה כנגד עורך הדין ו/או הועד, בגין על מעשה או מחדל שלהם או של מי מהם בקשר לאמור בסעיף קטן זה, והוא יהיה מנוע מלטעון כל טענה, להעלות כל דרישה ולתבוע כל תביעה בקשר לכך, אלא אם כן המעשה או המחדל נעשה בחוסר תום לב".

47. כמו כן, בנוגע לטענות שהעלו הנתבעים 3-6 בדבר אישור השינויים התכנוניים אשר אושרו לכאורה על ידי התובעים והגדלת שטח דירתם, מכחישים התובעים את הטענות ומוסיפים כי חלק מהטענות טעויות בדיקה והוכחה עובדתית ודי בכך כדי לדחות את הבקשה לסילוק התביעה על הסף.

48. בתשובה שהגישו הנתבעים 3-6, חוזרים הם על טענותיהם אשר הופיעו בבקשה ומוסיפים כי לשיטתם, היה על התובעים להגיש בקשה לפיצול סעדים בכל הנוגע לתביעה הקודמת מול פז כלכלה והנתבעים, דבר אשר לא נעשה, ומשכך, יש לסלק את התביעה על הסף.

49. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים, נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות. מרבית טענות הנתבעים 3-6, כפי שטענו בצדק התובעים, הן טענות הגנה אשר מקומן להתברר במסגרת התובענה ואין בכוחן כדי לסלק את התביעה בשלב זה על הסף.

50. בכל הנוגע לטענות הנתבעים 3-6 בדבר קיומו של מעשה בית דין, הרי שגם כאן דין טענות הנתבעים 3-6 להידחות. בניגוד לקביעתי הנ"ל, בנוגע להמרצת הפתיחה שהוגשה כנגד התובע 1 וריכוז כלל הטענות במסגרת ההליך הקודם, הרי שבמקרה דנן, התביעה הראשונה הוגשה במהלך חודש יוני 2013 ואילו דירתם של התובעים נמכרה כ-8 חודשים לאחר מכן, במהלך חודש פברואר 2014. בנסיבות אלה, לא ניתן לומר כי הנזק אותו תובעים עתה התובעים, התגבש כבר בשלב הגשת התביעה הקודמת וכי היה על התובעים לבקשה בהכרח פיצול סעדים.

51. בנוסף לכך, בתביעה שהוגשה על ידי התובעים במהלך חודש יוני 2013, ביקשו התובעים פיצול סעדים. התביעה הועברה לבוררות והבורר אפשר למעשה את הגשת התביעה דנא שעה שקבע כי התובעים יגישו תביעת נזיקית ובמובן זה ניתן פיצול הסעדים הנדרש (להלן

החלט הבורר שצוטטה גם בפרק הרקע להחלטתי זו: "1. ביום 29.7.13 התנהל בפני דיון בורות בקשר לתשלומי איזון שמקורם בטענות התובעים לירידת ערך של דירתם באשמת הנתבעים, ללא קשר לתשלומי איזון. 2. במהלך הדיון השמיעו הצדדים את טענותיהם בפני. 3. כפי שצינתי בפני הצדדים במהלך הדיון, אני סבור כי תביעת התובעים הינה תביעה נזיקית שצריך להגיש לגביה תביעה נפרדת, ולאפשר הליך מסודר של ניהול תביעה בהתאם לדיון".

52. כמו כן, חרף תניית הויתור המופיעה בהסכם השיתוף הפוטרת את הועד מאחריות, למעט במקרים של פעולות שנעשו בזדון, הרי שהתובעים הפנו לתניות אחרות, אשר קובעות כי על חברי הועד להתנהל בצורה סבירה ובתום לב. אשר על כן, דומה כי יש לברר גם את נפקותה של תניה זו ומה כוחה ביחס לתניות האחרות שצוטטו לעיל ומשכך לא ניתן לומר בשלב זה כי התובעים ויתרו מראש ובאופן גורף על כל תביעה וטענה כנגד חברי הועד, מקום שלפי טענתם בכתב התביעה, פעלו חברי הועד ממניעים זרים, היינו שלא בתם לב.

53. לאור האמור לעיל, הבקשה לסילוק על הסף מטעם הנתבעים 3-6 נדחית, אפוא, במובן זה שכל הטענות שהועלו במסגרת הבקשה לסילוק על הסף תידונה בהליך העיקרי, למעט הטענה של מעשה בית דין מכוח התביעה הקודמת, אותה אני דוחה.

54. שעה שמחד מרבית הטענות לא הוכרעו לגופן ונותרו להליך העיקרי, אולם מטרת הבקשה, סילוק על הסף, נדחתה, ישלמו הנתבעים 3 – 6 לתובעים את הוצאות הבקשה בסך של 4,000 ₪.

בקשת הנתבעת 8 לסילוק על הסף

55. כאמור, גם הנתבעת 8 הגישה בקשה לדחיית התביעה על הסף (להלן: "עוה"ד"). לשיטתם של עוה"ד, התובעים ויתרו על כל טענה ועל כל תביעה הקשורה לתכניות הבניין בכך שחתמו על הסכם השיתוף אשר קובע מפורשות (בסעיף 3.11.2) כי כל אחד מהמשתתפים מאשר כי אין ולא תהיינה לו כל טענות ו/או תביעות ו/או דרישות מכל סוג שהוא, בדבר ההסכם על נספחיו, הוראותיו ומחויבויותיו.

56. כמו כן, טוענים עוה"ד כי בסעיף 3.9 להסכם השיתוף נקבע כי ידוע לחברי הקבוצה כי חלוקת יחידות הדיור בוצעה בין המשתתפים לפי חלקיהם במגרש 13 וזאת על פי תכניות הבניין "המהוות תכניות ראשוניות בלבד..." וכי הם "מוותרים על כל טענה זה כלפי משנהו בהקשר זה".

57. לטענתם של עוה"ד, ברור היה למשתתפים כי תכניות הבניין שהוצגו להם בתחילת הדרך היו תכניות ראשוניות בלבד, ולראיה, בזמנו דובר גם על הקמת חניון תת קרקעי ומחסנים בבניין אך לא היה ברור האם בנייתם של הנ"ל ייצאו אל הפועל. עוה"ד מוסיפים גם כי נקבע

מנגנון בדמות איזון שיבוצע על ידי שמאי במידה ויהיו שינויים בתכניות הבניין ואלה מעידים, לשיטתם של עוה"ד, על כך שדובר בתכניות ראשוניות בלבד.

58. כמו כן, טוענים עוה"ד כי אין כל יריבות משפטית בין התובעים לבינם היות ועוה"ד פעלו בהתאם להוראות ועד הבניין, שהוא הגוף המבצע והמנהל אשר הוסמך על ידי התובעים לבצע כל פעולה הקשורה לניהול ותכנון הבניין, ולשם כך גם חתמו התובעים על יפוי כח נוטריוני בלתי חוזר לטובתו של הועד.

59. בעניין זה, מוסיפים עוה"ד וטוענים כי האישור שנתנו עוה"ד לבקשות שהעביר אליהם הועד, נעשו כדין, לאחר שהחלטות הועד נתקבלו בקוורום חוקי ועל כן עוה"ד פעלו כדין ובהתאם לסמכויות שהוקנו להם על ידי התובעים. כמו כן, טוענים עוה"ד כי תפקידם לא היה לפקח על חלוקת יחידות הדיור בבניין או לשמור על שווי הדירות, שכן מדובר בקבוצת רכישה אשר בונה את הבניין בבניה עצמית ומקבלת את החלטותיה בעצמה באמצעות מוסדותיה שאותם מכוננים חברי הקבוצה.

60. זאת ועוד, עוה"ד הפנו לסעיף 10.11 להסכם השיתוף הקובע כי "כל אחד מיחיד המשתתפים מוותר בזאת מראש על כל טענה, דרישה ותביעה כנגד עורך הדין ו/או הועד, בגין כל מעשה או מחדל שלהם או של מי מהם בקשר לאמור בסעיף קטן זה, והוא יהיה מנוע מלטעון כל טענה, להעלות כל דרישה ולתבוע כל תביעה בקשר לכך, אלא אם כן המעשה או המחדל נעשה בחוסר תום לב". לטענתם של עוה"ד, סעיף זה מעניק להם פטור מאחריות למעשים או לנזקים הנטענים בתביעה דנא.

61. עוד טענו עוה"ד כי טענותיהם של התובעים בעניין ירידת ערך דירתם נדונו ונדחו בהליך הבוררות ומשכך, התובעים מנועים מלהעלות טענות נוספות בעניין זה. יתרה מכך, לטענת עוה"ד, פסק הבוררות קבע כי יהיה על השמאי להשלים את עבודתו ולהעריך את שווי דירת התובעים, וכי רק בתנאי שייקבע כי ערך דירתם של התובעים ירד, יהיו רשאים התובעים להגיש תביעה נזיקית. ואולם, לטענת עוה"ד, ערך הדירה כלל לא ירד ועל כן מנועים התובעים מלהגיש תביעה בעניין זה. ולבסוף, טענה נוספת שהעלו עוה"ד בקשר עם הבוררות היא כי ממילא כל טענות התובעים בקשר עם השמאות אינן נוגעות לעוה"ד ומשכך, למעשה, אין יריבות בין התובעים לבין עוה"ד.

62. עוה"ד טענו בנוסף כי התביעה הוגשה בשיהוי ניכר (מעט פחות מ-7 שנים לאחר קבלת החלטת הועד לגבי השינויים בתכניות הבניין), דבר המעיד על חוסר תום לבם של התובעים, כי הדבר גרם להם לנזק ראיתי כבד וכי חוסר תום לבם של התובעים מתבטא בסכום התביעה המנופח, אשר גבוה פי 2 מסכום הנזק לו טענו התובעים במכתב ששלחו לנתבעים ביום 17.10.13 (ר' נספח 14 לכתב התביעה), וכי למעשה התובעים דורשים כפל פיצוי בדמות פיצויי הסתמכות ופיצויי קיום.

63. לאור כל האמור לעיל, סבורים עוה"ד כי יש לדחות את התביעה כנגדם על הסף ולחייב את התובעים בהוצאותיהם הריאליות, לרבות שכ"ט עו"ד בצירוף מע"מ כדין.

64. בתגובה שהגישו התובעים, דוחים הם את טענותיהם של עוה"ד וטוענים כי תפקידם של עוה"ד היה לפקח על התנהלותם של היזם וחברי הנציגות ולשמור על האינטרסים של חברי הקבוצה וכי עוה"ד לא עשו כן משעה שחתמו על הבקשה לקבלת היתר בניה המעגנת את השינוי התכנוני שנעשה בדירתם של התובעים, וזאת מבלי שקדמה לכך דרישה של מי מהגורמים התכנוניים, כנדרש בהסכם.

65. כמו כן, טוענים התובעים כי מי שהופקד לשמירה על האינטרסים של המשתתפים בקבוצה מטעם משרד עוה"ד הוא עו"ד יצחק וטנשטיין, עו"ד צעיר שהוא גם אחיינו של היזם וכי עוה"ד, חברי הוועד והיזם פעלו בצורה מתואמת כדי לאשר את השינויים מושא התביעה דנא. בנוסף, טוענים התובעים כי עוה"ד לא דאגו לקבל את הפרוטוקולים של החלטות הנציגות כנדרש בסעיף 8.1.14 להסכם השיתוף.

66. עוד טענו התובעים כי טענות עוה"ד הן טענות הגנה וכי מקומן להתברר במסגרת ההליך המרכזי וכי טענת עוה"ד לפיה טענות התובעים מוצו כבר בהליך הבוררות, דינן להידחות משעה שהבורר הכשיר את הגשת התביעה דנא, כמו גם העובדה שעוה"ד לא היו צד להליך הבוררות.

67. בנוגע להליך הבוררות, הוסיפו התובעים כי פרשנות עוה"ד לפסק הבורר לפיה הבורר התלה את הגשת התביעה בתנאי לפיו ירד ערך דירתם של התובעים איננה נכונה, וממילא הערכת השמאי התייחסה לשווי עלות הדירה ולא לשווי הדירה כגמורה. בנוסף, טוענים התובעים כי גם אם היה עליהם לקבל היתר לפיצול סעדים, הרי שזה ניתן על ידי הבורר, בקובעו כי: **"התובעים יהיו רשאים להגיש תביעות נזיקין על ירידת ערך דירתם או כל תביעה נזיקית אחרת כפי שימצאו לנכון"**.

68. באשר לדוגמאות שהביאו עוה"ד בדמות הקמת חניון תת קרקעי ומחסנים כדוגמאות המלמדות על ראשוניות התכניות, טוענים התובעים כי הסכם השיתוף ציין מפורשות כי קיים ספק באשר לבנייתם של החניון והמחסנים כאמור, אולם לא צוין בהסכם כי קיים ספק לגבי תכניות הדירות ומשכך ניתן ללמוד על הסדר שלילי.

69. עוד טוענים התובעים כי סעיף 4.3 להסכם השיתוף קובע כי **"היות והזכויות בבניין חולקו בין המשתתפים לפי חלוקה רעיונית של יחידות הדיור הניתנות להקמה על מגרש 13, הכפופות לאישורן של רשויות התכנון עד למועד הנפקתו של היתר הבניה, ידוע להם כי ייתכן ויהיו שינויים בתכנון הבניין וביחידות שיאושרו"** ובנוסף כי **"המשתתפים מצהירים כי סטייה בשטח יחידה עד לשיעור של 3% לא תהווה סטייה לצורך הסכם שיתוף זה ולא יבוצע כל שינוי בעקבותיה. במקרה של סטייה של מעל 3%, תבוצע התחשבות החל מהמ"ר הראשון, בהתאם לטבלת החלוקה**

- שתיערך ע"י השמאי". לטענת התובעים, מסעיף זה אנו למדים כי היה על המשתתפים לצפות לכל היותר לשינויים מינוריים בשטח הדירות ככל שאלה ייכפו על ידי רשויות התכנון בלבד.
70. עוד טענו התובעים כי סעיף 3.9 שאליו הפנו עוה"ד ושבמסגרתו לכאורה ויתרו התובעים על כל טענותיהם, חל רק במסגרת היחסים שבין המשתתפים לבין עצמם ולא כלפי "המנהיגים והיועצים למיניהם" כהגדרתם, וכי הסעיף עוסק בשינוי תכניות עקב דרישות של הגופים התכנוניים ולא בשל גחמותיהם של המנהיגים והיועצים, ובהם עוה"ד.
71. נוסף על כך, טוענים התובעים כי סעיף 10.11 שאליו מפנים עוה"ד ולפיו, לכאורה, פטרו המשתתפים בקבוצה (ובהם התובעים) את הועד מאחריות איננו רלוונטי שכן סעיף זה עוסק במימון הפרויקט ואין סעיף פטור דומה בכל הנוגע לתכניות הדירות, ועל כן מהווה הדבר הסדר שלילי.
72. בעניין זה, מוסיפים התובעים וטוענים כי עוה"ד ציטטו באופן חסר את סעיף 10.11 והשמיטו את הסיפא שבמסגרתה נקבע כי יהיה פטור מאחריות "אלא אם כן המעשה או המחזל נעשה בחוסר תום לב", ובכל מקרה לא ניתן לקבוע בשלב מקדמי זה אם עוה"ד נהגו בתום לב אם לאו, אלא רק במסגרת בירור התובענה לגופה.
73. זאת ועוד, טוענים התובעים כי טענות עוה"ד בדבר נזק ראייתי הן טענות שנטענו ללא פירוט מספק וכי ממילא עוה"ד קיבלו בזמן אמת את פניות התובעים ולכן אין ממש בטענותיהם.
74. באשר לטענות עוה"ד בדבר היעדר יריבות מהנימוק שהגוף שהוסמך לקבל החלטות בשם הקבוצה הוא הועד, טוענים התובעים כי בסעיף 8.3.1. להסכם השיתוף, הסמיכו המשתתפים את עוה"ד לשמש כיועץ המשפטי של הקבוצה "בכל הקשור להסכם זה..." וכי הסכם שכר הטרחה קובע כי: "השירותים המשפטיים יכללו את מלוא הייעוץ והטיפול המשפטי", לרבות "ליווי הפרוייקט".
75. עוד טענו התובעים כי בסעיף 8.1.14 להסכם השיתוף נקבע כי "הועד יערוך פרוטוקולים ביחס לאסיפותיו... פרוטוקול הועד ישלח לעורך הדין וזאת בסמוך לעריכתו וחתימתו, בפקס ו/או בדואר", וכי לאור הסעיפים הנ"ל, חברי הקבוצה היו רשאים להסתמך על כך שאחד ממשרדי עוה"ד הגדולים בארץ מלווה את הפרויקט וישמור על האינטרסים שלהם כלקוחות המשרד, וכי אמנם היה לעוה"ד ייפוי כח אשר הסמיך אותם לפעול, אולם היה עליהם לערוך בירור בטרם עשו שימוש באותו ייפוי כח בקשר עם שינוי תכניות הדירה.
76. ולבסוף, טוענים התובעים כי טענות עוה"ד לפיהן סכום התביעה הוא מנופח, אין בהן ממש וממילא אין בכוחן כדי להביא לסילוק התובענה על הסף.
77. בתשובה שהגישו עוה"ד, דוחים הם את כל טענות התובעים ומוסיפים כי מלבד העובדה כי טענות התובעים נדונו והוכרעו בבוררות, הרי שהתובעים לא השיגו על קביעות הבורר ולא

נקטו בצעדים כלשהם לשינוי או ביטול החלטתו, וכי עתה מנסים התובעים לשלול את קביעות הבורר ואת האיזונים שנערכו בין הצדדים לפרויקט.

78. עוד טוענים עוה"ד בתשובתם כי יש לקרוא את הוראות הסכם השיתוף על רקע אופייה ומאפייניה של קבוצת הרכישה ובהתייחס לפרקטיקה הנוהגת והמקובלת בפרויקטים מסוג זה וכי התובעים מנתקים סעיפים מסוימים מהקשרם ומנסים לכפות עליהם פרשנות מלאכותית ומופרכת, וזאת בפרט משעה שעסקינן בתכנית שכונתה "רעיונית".

79. עוד טענו עוה"ד כי טענת התובעים לפיה השינויים היחידים שניתן היה לעשות בדירה הם שינויים שנכפו על ידי רשויות התכנון, אינה עולה בקנה אחד עם סעיף 4.3 להסכם השיתוף הקובע כי: "היות והזכויות בבנין חולקו בין המשתתפים לפי חלוקה רעיונית של יחידות הדיור הניתנות להקמה על מגרש 13, הכפופות לאישורן של רשויות התכנון עד למועד הנפקתו של היתר הבניה, ידוע להם כי יתכן ויהיו שינויים בתכנון הבנין וביחידות שיאושרו. המשתתפים מצהירים כי סטייה בשטח יחידה של עד לשיעור של 3% לא תהווה סטייה לצורך הסכם שיתוף זה ולא יבוצע כל שינוי בעקבותיה". לשיטתם של עוה"ד, העובדה כי הסכם השיתוף קובע כי שינוי בשטח היחידה עד 3% לא יהווה סטייה שנדרשת התחשבות בגינה, מעידה על כך שחברי קבוצת הרכישה (ובהם התובעים), צפו מראש כי יתכנו גם שינויים שאינם מינוריים.

80. לעניין הפרוטוקולים, טענו עוה"ד כי לפי הסכם השיתוף, לא מוטלת עליהם חובה לדאוג לקבל את הפרוטוקולים של הנציגות וכי כל אשר נקבע הוא שהפרוטוקולים יישלחו אל עוה"ד על ידי הועד שהוא הגוף שמוסמך לקבל את ההחלטות בנוגע לקבוצה וכי התובעים צירפו את עוה"ד לתביעה רק בשל היות משרד עוה"ד "כיס עמוק".

81. עוד, טוענים עוה"ד כי התובעים בעצמם טוענים כי סעיף 3.9 להסכם השיתוף מעניק פטור במישור היחסים שבין המשתתפים לבין עצמם, ומשכך, מהווה הדבר הודאת בעל דין בנוגע לכך שכוונת הסעיף הייתה להעניק פטור מטענות בקשר עם שינויים שנעשו בתוכניות הבניין. בנוסף, טוענים עוה"ד כי היות וסעיף 10.11 עוסק במימון הפרויקט ולא בשינויים בתכניות הדירה, אין צורך לדון בסוגיית תום הלב (המופיעה, כאמור, בסיפא של סעיף זה).

82. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות.

83. מעיון בחומר הראיות המונח לפני, עולה כי סעיף 8.3.1. להסכם השיתוף קובע כי: **"המשתתפים ממנים בזאת את עורך הדין לשמש כיועץ המשפטי בכל הקשור להסכם זה ולכל ההסכמים הנובעים ממנו, לרבות כל ההסכמים עם היועצים ונותני השירותים לפרויקט, להקמת הבנים ורישומם כבית משותף וייחוד הדירות".** כמו כן, בסעיף 1 להסכם שכר הטרחה, נקבע כי: **"השירותים המשפטיים יכללו את מלוא הייעוץ והטיפול המשפטי שידרשו לחתימתו של הסכם לרכישת הזכויות במקרקעין עליהם יוקם הפרויקט, ליווי הפרויקט ורישומו, ויכללו, בין היתר, את הנושאים הבאים..."**, כאשר בהמשך לפסקה זו מפורטים השירותים הכלולים במסגרת

הייצוג ובהם טיפול בהסכמים לרכישת המקרקעין, הסכם בניה קבוצתית, הסכמים עם בנקים, הסכמים עם קבלנים וספקים, מיסוי ורישום.

84. כמו כן, בסעיף 3 להסכם שכר הטרחה, שכותרתו "נושאים אשר אינם כלולים בשירות המשפטי נשוא הסכם זה", נקבע כי שני נושאים בלבד אינם כלולים במסגרת השירותים המשפטיים שיינתנו על ידי עוה"ד והם: "טיפול בתובענות ו/או הגנות בבית המשפט" ובנוסף "טיפול בעררים ו/או ערעורים משפטיים שונים (לרבות בקשר עם מס רכישה, מס שבה, מס רכוש והיטל השבחה) בבתי משפט".

85. במילים אחרות, היות שהשירות המשפטי הוגדר בצורה רחבה ("המשתתפים ממנים בזאת את עורך הדין לשמש כיועץ המשפטי בכל הקשור להסכם זה ולכל ההסכמים הנובעים ממנו, לרבות כל ההסכמים עם היועצים ונותני השירותים לפרויקט, להקמת הבנים ורישומם בבית משותף וייחוד הדירות"), והיות ורק שני נושאים הוחרגו מפורשות מהסכם שכר הטרחה והם ייצוג בבתי משפט וטיפול בעררים או ערעורים, הרי שלא ניתן לומר בשלב מקדמי זה, על יסוד הסכם השיתוף והסכם שכר הטרחה, כי אין יריבות בין התובעים לבין עוה"ד.

86. זאת ועוד, עוה"ד הפנו לסעיף 3.11.2 להסכם השיתוף אשר קובע כי "... כל אחד מהמשתתפים מאשר ומצהיר כדלהלן: ... כי אין ולא תהייה לו כל טענות ו/או תביעות ו/או דרישות מכל סוג שהוא, בדבר ההסכם על נספחיו, הוראותיו ומחויבויותיו, לרבות, בדבר אי ידיעה ו/או אי התאמה ו/או אי הבנה". ואולם, סעיף 3.11.2. חוסה תחת סעיף 3 רבתי אשר במסגרתו נקבע כי "מטרת הסכם זה הינה ליצור מסגרת של שיתוף פעולה, כללי פעולה, זכויות והתחייבויות שונות בין כל המשתתפים בהיותם שותפים במגרש 13, במסגרת יחסיהם כשותפים במגרש 13 ובבניין". הווה אומר כי סעיף 3.11.2 חל על מערכת היחסים שבין המשתתפים בקבוצת הרכישה לבין עצמם ולא בין המשתתפים לעוה"ד. הדבר מקבל משנה תוקף לאור העובדה שסעיף 8.3 להסכם (אשר צוטט לעיל) עוסק באופן ספציפי במערכת היחסים של משתתפי הקבוצה עם עורכי הדין.

87. חיזוק נוסף לכך ניתן למצוא בסעיף 3.9 להסכם השיתוף אשר במסגרתו נקבע כי המשתתפים "מוותרים על כל טענה זה כלפי משנהו בהקשר זה". סעיף זה מדגיש כי סעיף 3, על תני סעיפיו, חל על מערכת היחסים הפנימית שבין חברי קבוצת הרכישה ואינו מתייחס לעוה"ד.

88. עוה"ד הפנו גם לסעיף 10.11 אשר במסגרתו נקבע, כאמור, כי "כל אחד מיחיד המשתתפים מוותר בזאת מראש על כל טענה, דרישה ותביעה כנגד עורך הדין ו/או הועד בגין כל מעשה או מחדל שלהם או של מי מהם בקשר לאמור בסעיף קטן זה והוא יהיה מנוע מלטעון כל טענה, להעלות כל דרישה ולתבוע כל תביעה בקשר לכך, אלא אם כן המעשה או המחדל נעשה בחוסר תום לב".

89. סעיף 10.11 המהווה תת סעיף של סעיף 10 להסכם השיתוף אשר הוכתר בכותרת "מימון בנקאי והון עצמי" מעניק פטור כלפי הועד ועוה"ד רק "בקשר לאמור בסעיף קטן זה", דהיינו,

רק בנוגע לפעולות הועד ו/או עוה"ד בקשר עם המימון הבנקאי וההון העצמי של הקבוצה, הא ותו לא.

90. גם אם הייתי נכון לקבל את הפרשנות המרחיבה בה נוקטים עוה"ד, ולפיה הסעיף אינו ייחודי רק לסוגיות המימון הבנקאי וההון העצמי, הרי שהסיפא של הסעיף מחריגה את הפטור ממקרים שבהם נעשה המעשה או המחדל בחוסר תום לב. בנסיבות אלה, ברי כי בשלב מקדמי זה, לא ניתן לקבוע האם מעשה או מחדל נעשו בחוסר תום לב והדבר טעון בירור מקיף יותר אשר יכול להיעשות רק במסגרת ההליך העיקרי.

91. כמו כן, נכון אני לקבל את טענות התובעים לפיהן טענות עוה"ד הן טענות הגנה וכי אין בכוחן לסלק את התביעה על הסף בשלב זה. האמור מתייחס לטענות עוה"ד בדבר ראשוניות התכניות, הפעולות שביצעו עוה"ד לאחר קבלת אישור הועד וכיוצא באלה. אלה טענות הגנה מובהקות ומקומן להתברר במסגרת ההליך העיקרי ואין בכוחן לסלק התובענה על הסף.

92. באשר לפרשנות שנותנים עוה"ד להחלטת הבורר, גם זו מקומה להתברר בהליך העיקרי ובכל מקרה לא חל מעשה בית דין כלפי עוה"ד מכח אותו הליך הבוררות בכל הנוגע לנזק הנתבע בתביעה דנא. יתרה מכך, עוה"ד טוענים בעצמם כי ככל שיש לתובעים טענות בקשר עם השמאות, הרי שאין הדבר נוגע לעוה"ד ומשכך אין יריבות בין הצדדים. ואולם, הטענות שנטענו כנגד עוה"ד בתביעה דנא אינן נוגעות לשמאות כי אם לתפקודם של עוה"ד כיועץ המשפטי המלווה של קבוצת הרכישה ושאלת היקף אחריותם, ככל שאחריות כזו קיימת.

93. זאת ועוד, טענתם של עוה"ד ולפיה התובעים מנסים לשנות או לבטל את החלטת הבורר, אין בה ממש וזאת משעה שבהחלטת הבורר נכתב מפורשות כי התובעים יהיו רשאים להגיש תביעות נזיקין לבית המשפט על ירידת ערך דירתם או כל תביעה נזיקית אחרת כפי שימצאו לנכון.

94. טענת עוה"ד בדבר שיהוי ונזק ראייתי שנגרם לעוה"ד, מה גם שנטענו בצורה לא מפורטת מספיק, אינן יכולות להביא לסילוק התביעה על הסף.

95. לאור כל המקובץ לעיל, הבקשה לדחיית התביעה על הסף ביחס לעוה"ד, נדחית, אפוא, במובן זה שכן טענות עוה"ד שמורות להם להליך העיקרי, למעט הטענה שלפיה לא היית זכות להגשת התובענה מפאת הגשת התביעה הקודמת ומעשה בית דין.

96. גם כאן, שעה שמחד מרבית הטענות לא הוכרעו לגופן ונתרו להליך העיקרי, אולם מאידך מטרת הבקשה, סילוק על הסף, נדחתה, ישלמו עוה"ד לתובעים את הוצאות הבקשה בסך של 4,000 ₪.

בקשות הנתבעים להפקדת ערובה

97. שלוש בקשות למתן צו להפקדת ערובה הוגשו על ידי הנתבעים. הבקשות הוגשו על רקע אי התייצבותם של התובעים לפגישת מהו"ת שנקבעה בין הצדדים ושבמסגרתה נודע לנתבעים כי התובעים אינם מתגוררים כדרך קבע בישראל, כי אם במדינת שוויץ. בנסיבות אלה, סברו הנתבעים כי יש הצדקה לחייב את התובעים בהפקדת ערובה, פן קשה יהיה להיפרע מהם בשלב מאוחר יותר, ככל שתידחה התביעה וייפסקו לזכות הנתבעים שכ"ט והוצאות.

98. לאחר שהוגשו תגובות ותשובות במסגרת הבקשות הנ"ל ובהן נטען כי התובעים לא הצביעו על נכסים בישראל שמהם ניתן יהיה להיפרע, הגישו התובעים בקשה לצרף נסח טאבו המעיד על קיומם של נכסים שיש לתובעים בישראל. ביום 5.4.17 התרתי את צירוף נסחי המקרקעין תוך חיוב התובעים בהוצאות הבקשות וזאת על רקע המחדל הפרוצדוראלי שבאי הגשת הנסחים מלכתחילה במסגרת התגובות לבקשות.

99. בעקבות צירוף נסחי הטאבו, הודיעה הנתבעת 8 כי בשלב זה של ההליך, אין היא עומדת על הבקשה להפקדת הערובה, שכן נסחי הטאבו שצורפו המעידים על קיומם של נכסים בישראל, הפיגו קמעא את חששה של הנתבעת 8 לפיו היא לא תוכל להיפרע מהוצאותיה בתום ההליך, ככל שייפסקו.

100. בהתאם לכך, ולאור סילוק התביעה על הסף כנגד הנתבעים 1-2 כמפורט לעיל, נותרה לדיון רק בקשתם של הנתבעים 3-6 להפקדת ערובה.

101. הנה כי כן, במסגרת בקשתם להפקדת ערובה, עותרים הנתבעים 3-6 לחייב את התובעים להפקיד ערובה ע"ס 35,000 ₪ עבור כל אחד מארבעת הנתבעים ובסה"כ 140,000 ₪, וזאת לצורך כיסוי הוצאותיהם של הנתבעים 3-6 אם וכאשר תידחה התובענה כנגדם. עוד עותרים הנתבעים 3-6 לחייב את התובעים בהוצאות הבקשה להפקדת ערובה.

102. לטענתם של הנתבעים 3-6, התובעים פעלו בניגוד להוראות הדין משעה שלא ציינו בכתב תביעתם את העובדה כי הם תושבי חוץ ולא צירפו את כתובתם בחו"ל. בעניין זה, עותרים הנתבעים 3-6 [לתקנה 519 לתקנות סדר הדין האזרחי](#) הקובעת כי:

"(א) בית המשפט או הרשם רשאי, אם נראה לו הדבר, לצוות על תובע ליתן ערובה לתשלום כל הוצאותיו של נתבע.

(ב) לא ניתנה ערובה תוך המועד שנקבע, תידחה התובענה, אלא אם כן הורשה התובע להפסיקה; נדחתה תובענה לפי תקנה זו, רשאי התובע לבקש ביטול הדחייה, ואם נוכח בית המשפט או הרשם שסיבה מספקת מנעה את התובע מליתן את הערובה תוך המועד שנקבע, יבטל את הדחייה בתנאים שייראו לו, לרבות לענין ערובה והוצאות".

103. הנתבעים 3-6 גם מפנים בבקשתם למספר פסקי דין אשר במסגרתם חויבו תושבי חוץ בהפקדת ערובה להבטחת הוצאות הנתבעים.

104. כמו כן, טוענים הנתבעים 3-6 כי סיכויי התביעה נמוכים וגם בשל טעם זה, יש לחייב את התובעים בהפקדת ערובה.

105. מנגד, טוענים התובעים בתגובתם כי בהתאם לשתי אמנות האג שחוקקו בשנים 1905 ו-1954, ושאומוצו לדין הישראלי [בתקנות לביצוע אמנת האג \(הפרוצדורה האזרחית\)](#), תשי"ד - 1954 [ובתקנות לביצוע אמנת האג 1968 \(סדר הדין האזרחי\)](#), תשכ"ט-1968, הרי שהם פטורים מהפקדת ערובה להבטחת הוצאות, לפי תקנה 29 לתקנות האג משנת 1954 הקובעת כי "תובע או מתערב, שהוא אזרח אחת המדינות בעלות האמנה ושמקום מושבו באחת מהן, לא יצווה עליו בית משפט, שופט או רשם, מחמת היותו זר או מחמת שאין לו בישראל מקום מושב או מקום מגורים, ליתן בטחון או ערבות לפרעון הוצאות משפט שנתבע עלול להוציאן ושתובע או המתערב עלולים להתחייב בהן כלפיו במשפט" (וכך גם לפי [תקנה 28](#) לתקנות האג משנת 1968 אשר מנוסחת בצורה כמעט זהה).

106. במילים אחרות, לשיטתם של התובעים, לאור התקנות הנ"ל, מעמדם לצורך הדיון בבקשה להפקדת הערובה הוא כשל תושבי ישראל ואין נפקא מינה לעובדת היותם תושבי שווייץ, ומשכך, אין הצדקה לחייבם בהפקדת ערובה.

107. בנוסף, לשיטתם של התובעים, הנתבעים 3-6 לא הביאו ולו ראשית ראיה על מנת להראות כי הם עשויים לעמוד בפני שוקת שבורה ככל שיבקשו לגבות את ההוצאות שייפסקו לטובתם היה והתביעה תידחה וכי הם מסתמכים על הטיעון הטכני של מגורים מחוץ לישראל. עוד טוענים התובעים כי אין ממש בטענות הנתבעים 3-6 ולפיהן רק במועד ישיבת המהו"ת נודע להם על עובדת מגוריהם של התובעים בחו"ל.

108. התובעים מוסיפים וטוענים כי הם אזרחי ישראל וכי יש להם נכסים בארץ הכוללים דירה ברחובות, חלק מדירה בבני ברק וחשבון בנק בבנק הפועלים (כאמור, התובעים הגישו נסחי טאבו על מנת לתמוך את טענותיהם בדבר קיומם של נכסים בישראל). עוד ציינו התובעים כי הם מבקרים בישראל מספר פעמים בשנה.

109. כמו כן, התובעים טוענים כי הנתבעים 3-6 עושים שימוש סלקטיבי וחסר תום לב בפסקי הדין אשר אוזכרו בבקשתם ומתעלמים מהנסיבות המיוחדות של אותם פסקי דין אשר עוסקים בתובעים מחוסרי כל או בתובעים המתגוררים ברשות הפלשתינאית שבה קיימת בעיה לאכוף פסקי דין והחלטות של בתי משפט בישראל.

110. בתשובה שהגישו הנתבעים 3-6, חוזרים הם על טענותיהם שנטענו בבקשה ומוסיפים כי תגובת התובעים רק מחזקת את הצורך בהפקדת ערובה וזאת משום שהתובעים ציינו אך לראשונה בתצהיר שהוגש במסגרת התגובה כי הם מתגוררים בשכירות בשווייץ אך לא ציינו מתי מסתיימת השכירות והאם בכוונתם להעתיק את מקום מגוריהם.

111. עוד טענו הנתבעים 3-6 כי התובעים לא מסרו מידע על אודות הנכסים בישראל (הגם שכאמור, הוגשו נסחי טאבו של הנכסים המדוברים) וכי התובעים לא ציינו את פרטי חשבון הבנק שבבעלותם ולא הצהירו האם מדובר בחשבון פעיל שאינו נמצא במצב של יתרה שלילית או חדלות פירעון.

112. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים, נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות. [תקנה 519 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984](#), מאפשרת לבית המשפט לצוות על התובע להפקיד ערובה לתשלום הוצאות הנתבע בהליך כאשר התובע מתגורר מחוץ לתחום השיפוט והנתבע יתקשה לגבות את ההוצאות.

113. היותו של התובע תושב חוץ עלולה להוביל לכך שיקשה על הנתבע להיפרע ממנו בבוא היום, אולם, היות התובע תושב חוץ אינו השיקול היחיד והמכריע לחיובו בערובה, ויש לשקול גם את יכולתו הכלכלית, סיכויי התביעה, סכום התביעה ויתר נסיבות העניין ([רע"א 2146/04 מדינת ישראל נ' עיזבון המנוח באסל נעים איברהים](#) (פורסם בנבו). ברם, הסמכות לחייב תובע במתן ערובה תופעל במקרים חריגים בלבד (בעניין זה ראה [רע"א 2808/00 שופר סל בע"מ נ' ניב](#) (פורסם בנבו); ר' גם [רע"א 3601/04 ונצ'ון נ' מדינת ישראל](#) (פורסם בנבו, 18.10.07)).

114. אחד השיקולים לחיובו של תובע בערובה על פי [תקנה 519](#) הוא כאשר התובע מתגורר בחו"ל ואין בידיו נכסים בארץ מהם ניתן להיפרע, ובמקרה כזה תהא הנטייה לחייבו בערובה. בענייניו, התובעים הצביעו על קיומם של נכסי נדל"ן בתחום השיפוט של ישראל ומשכך, מבחינת מאזן הנוחות, נראה כי הנתבעים לא יעמדו בפני שוקת שבורה בכל הנוגע לגביית הוצאות המשפט, ככל שייפסקו לטובתם, היה ותביעתם תידחה בסופו של דבר.

115. כמו כן, ביחס לסיכויי התביעה, הרי שאמנם נראה לכאורה כי התביעה אולי כוללת סעדים כפולים וחופפים וגם סכום התביעה בגין עגמת נפש נראה כמנופח למדי, לא ניתן בשלב זה של ההליך לקבוע כי הסיכוי שייפסקו ולו סכום כלשהו, הנו נמוך ביותר.

116. בנוסף, אני מקבל את טענות התובעים ולפיהן הפסיקה שאזכרו הנתבעים 3-6 אוזכרה בצורה סלקטיבית, תוך התעלמות מהנסיבות המיוחדות שבאותם המקרים, כפי שפורט לעיל, ושאינם דומים כלל ועיקר לענייניו.

117. לאור מסקנתי זו, ממילא אינני להכריע בשאלת תחולתן של התקנות לביצוע אמנות האג בענייניו ועל כן, הבקשה לחיוב התובעים בערובה, נדחית, אפוא.

118. הנתבעים 3-6 ישלמו לתובעים את הוצאות בקשה זו ע"ס 2,000 ₪.

בקשת התובעים בנוגע לגילוי מסמכים ומענה על שאלונים

119. ביום 20.3.17 הגישו התובעים בקשה לחייב את כלל הנתבעים להשיב בתצהירים ערוכים כדין על דרישות גילוי מסמכים ושאלונים שנשלחו אליהם ביום 13.12.16. לטענתם של התובעים, נכון למועד הגשת הבקשה, הנתבעים כולם לא השיבו לדרישות גילוי המסמכים ומענה על השאלונים וזאת בנימוק שתלויות ועומדות בקשות לסילוק התביעה על הסף וכי יהיה זה לא יעיל לנהל הליכים מקדמיים בטרם הוכרעו הבקשות.

הליכים מקדמיים ביחס לנתבעים 3-6 (הנציגות)

120. כאמור, התובעים שלחו דרישה לגילוי מסמכים ומענה לשאלון לנתבעים 3-6 ואלה השיבו במכתבם לב"כ התובעים ביום 19.12.16 כי הדרישה לגילוי מסמכים ומענה לשאלונים תיענה "רק לאחר ההכרעה בבקשה לסילוק התובענה כאמור, אם בכלל יהיה צורך בכך".

121. עם כל הכבוד, אינני מקבל את התשובה הנ"ל של הנתבעים 3-6 וזאת משעה שלא קבעתי כי הבקשות בתיק דנא מושהות עד להכרעה בבקשות התלויות ועומדות לסילוק על הסף, וגם אילו היה לנתבעים 3-6 ספק בכך, היה עליהם להגיש בקשה למתן הבהרה ולא לעשות דין לעצמם ולהשהות את ההליכים המקדמיים על דעת עצמם.

122. אשר על כן, אני מחייב את הנתבעים להשיב על הדרישה ששלחו אליהם התובעים תוך 30 יום מקבלת החלטתי זו.

123. משעה שקבעתי כי לא הייתה הצדקה לעכב את ההליכים המקדמיים, אני מחייב את הנתבעים 3-6 לשלם לתובעים את הוצאות בקשה זו ע"ס 1,000 ₪.

הליכים מקדמיים ביחס לנתבעת 8 (עוה"ד)

124. כאמור, התובעים שלחו גם לעוה"ד דרישת גילוי מסמכים ומענה על שאלון ביום 13.12.16. ביום 9.1.17, השיבה ב"כ של עוה"ד כי היא מציעה לב"כ התובעים לתאם מועד שבו יחליפו הצדדים את תצהירי גילוי המסמכים ותצהירי המענה על השאלונים, וצירפה דרישה לגילוי מסמכים ושאלון מטעמם של עוה"ד.

125. ב"כ התובעים השיבה ביום 12.1.17 להצעת ב"כ עוה"ד לתאם מועד שבו יוחלפו התצהירים כי "ההצעה נדחית", וזאת, לנוכח העיתוי שבו נשלחה דרישת עוה"ד (בסמוך למועד שבו היו אמורים עוה"ד להשיב על דרישת התובעים לגילוי מסמכים ומענה על שאלון).

126. עם זאת, ביום 1.2.17, שלחו עוה"ד תצהיר גילוי מסמכים ומענה לשאלון לתובעים, באופן המייתר את הדיון בבקשתם של התובעים לחייב את עוה"ד להשיב לדרישת הגילוי. כמו כן,

ציינה ב"כ עוה"ד כי התובעים טרם השיבו לדרישה לגילוי מסמכים ומענה לשאלון שהפנו אליהם עוה"ד וכי עוה"ד שומרים על זכותם להגיש בקשה מתאימה בנושא.

127. בהמשך לכך, הגישו התובעים תשובה לתגובת עוה"ד ובה טענו כי עוה"ד לא השיבו כדבעי לבקשה לגילוי מסמכים ולמענה על השאלון והתייחסו באופן ספציפי לכל אחד ואחת מן השאלות והמסמכים שלשיטתם לא נענו כדבעי על ידי עוה"ד.

128. ביום 18.6.17, הגישו עוה"ד בקשה ובמסגרתה עתרו למחוק מתשובת התובעים את ההתייחסות הפרטנית למסמכים ולשאלות שלשיטתם של התובעים לא נענו כדבעי על ידי עוה"ד, וזאת משום שלטענתם לא ידעו על אודות תשובת התובעים עד בסמוך למועד דיון קדם המשפט האחרון (שנערך ביום 23.5.17), ולחילופין ביקשו להתיר להם להשיב לתשובת התובעים בכל הנוגע למסמכים והשאלות הספציפיים שלא נענו, לכאורה, כדבעי.

129. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים, אינני מוצא לנכון למחוק את הסעיפים בתשובת התובעים המתייחסים לשאלות ולמסמכים שלשיטתם של התובעים לא נענו או לא גולו להם, אולם לשם יעילות הדיון, אני מוצא להיעתר לבקשת עוה"ד להגיב לטענות התובעים במובן זה שטענות התובעים שהועלו במסגרת התשובה תיחשבנה כבקשה חדשה בנושא גילוי מסמכים, ואילו עוה"ד יוכלו להגיב לה עד ליום 20.7.17. כמו כן, ניתנת בזאת זאת תשובה לתובעים אשר תוגש עד ליום 5.8.17.

130. משניתן מענה בסופו של דבר, אין צו להוצאות ביחס לבקשה דנא.

סוף דבר

131. התוצאה של הבקשות הנה, אפוא, כפי שפורט לעיל.

132. התיק נקבע לתז"פ ליום 10.8.17 למתן החלטה בבקשת התובעים לחייב את עוה"ד להוסיף ולהשיב או לגלות מסמכים וכן לטיפול בכל בקשה מקדמית אחרת במידת הצורך כאשר על הצדדים להגיש בקשות כאמור עד למועד הנ"ל.

יתנה היום, כ"ח סיוון תשע"ז, 22 יוני
2017, בלשכתי.

יאיר דלוגין 54678313
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)